

шегувах се аз. "И човешки, и творчески. За мене Пловдив няма да се върне" - бе неговият отговор.

Вечерта, преди да замине за Румъния, влизам в Клуба на журналистите. Димов седеше на една дълга маса, която отдели двата салона, с жена си и още двама души. Предполагам, че бяха писатели, защото каза, че току що е излязал от някакво заседание. Скочи, като ме видя, сложи ме до себе си. По време на вечерята непрекъснато ми се оплакваше от болки в осципиталната област. Настоях да го заведа при мои приятели в болницата. Каза ми, че утре заминава за Румъния. Щом се върне, ще го освободят от председателския пост, ще си почине една година и ще почне отново работа. Той беше замислил нещо върху съвременния интелектуален и свят. През цялото време на вечерята, около час и половина, ми говори, че като се свърши с тези негови задължения, започваме работа. Бях приел да рецензирам книгата, която пишеше по философските въпроси на биологията. Преди няколко дена неговият асистент Тодор Бълов беше защитил кандидатската дисертация, благодарение на това, че за няколко дена представих рецензия за нея. Димов ми благодари няколко пъти за това. Така се разделихме - той беше в състояние полу-бодро полу-оплаквано се.

мога да твърдя, че интересът на димов към биологията му даваше сили в литературата. Не случайно той работеше успоредно в тези две области.

интересуващите го въпроси от философско-биологически характер той следеше в чуждия печат. В обществените библиотеки следеше списанията "Вопроси философии", "Генетика", "Физиологически журнале имени Сеченова", "Нейчер" и "Природа" - физиологическо и философско списание/.

Наскоро, пътувайки за южна Америка, попаднах в самолета на едно списание, беше може би "Пари мач". В него се правеше някакъв преглед на съвременната европейска литература. От страните на социализма се споменаваха имената на Солженицин, Пастернак и други. Но над всички сред социалистическите писатели се поставяше Димитър Димов.

Дал сведенията:

Събрал сведенията:

И. Иванов